

РЕШЕНИЕ

№ 70

гр. Бургас, 26.01.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – БУРГАС, XLVI СЪСТАВ, в публично заседание на двадесети януари през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: **МАРТИН Р. БАЕВ**

при участието на секретаря *

като разглежда докладваното от **МАРТИН Р. БАЕВ** Административно наказателно дело № 20212120205411 по описа за 2021 година

, за да се произнесе, взе предвид следното:

Производството е образувано по повод жалба на **В. ЛЮБ. Г.** с ЕГН: *****, с посочен съдебен адрес: гр. Бургас, *, чрез адв. * - БАК, срещу Наказателно постановление № 20-0769-004557/12.11.2021 г., издадено от началник група към Сектор „ПП” на ОДМВР-гр.Бургас, с което за нарушение по чл. 5, ал. 3, т. 1 ЗДвП, на основание чл. 174, ал. 1, т. 2 ЗДвП на жалбоподателката е наложено административно наказание „Глоба” в размер на 1000 лева и „Лишаване от право да управлява МПС” за срок от 12 месеца.

С жалбата се сочи, че наказателното постановление е несправедливо и неправилно. Застъпва се, че описанието на административното нарушение е неясно, както и че отсъства умисъл за извършването му. В тази връзка се посочва, че действително жалбоподателката е била употребила една чаша вино, но причината за шофирането на автомобила него вечер е била спешна ситуация във връзка със свекърва ѝ, която не е можела да бъде избегната по друг начин. Посочва, че не е била под въздействие на алкохола, както и че вероятно този резултат е бил повлиян и от приема на медикаменти – обстоятелство, което не е било преценено от жалбоподателката, предвид спешността на ситуацията. Излагат се съображения за прекомерност на наложената санкция и то в частта относно лишаването от право, като се застъпва, че с оглед усложнената ситуация в страната, тази санкция възпрепятства жалбоподателката при упражняване на професията ѝ. Изразява се критичност към извършеното и се иска от съда да отмени НП, а под евентуалност - да го измени, посредством намаляване на половина на наложените наказания.

В открито съдебно заседание жалбоподателката се явява лично и с пълномощник –

адв. * – БАК. Заявява, че много съжالياва за постъпката си, която отдава на недооценка на фактите и нуждата от спешна реакция в кризисна ситуация. Заявява, че наложените наказания ѝ създават сериозни пречки пред обгрижване на пациентите ѝ, както и пред полагане на грижи за болната ѝ майка. Пледира за отмяна на НП.

Процесуалният представител на жалбоподателката – адв. * – БАК също заявява, че поддържа жалбата по изложените в нея доводи. Акцентираща, че от обективна страна действително има извършено нарушение, но счита, че липсва субективната съставомерност на деянието. Изтъква съображения за приложимостта на чл. 13 НК /крайна необходимост/, което обвързва с нуждата от спешна реакция на фона на възможно животозастрашаващо състояние на свекървата на жалбоподателката. Акцентираща върху критичността на Г. и оказаното от нейна страна съдействие на контролните органи. На последно място се спира върху тежките последици, които би имало наказанието „Лишаване от право“ за дейността на жалбоподателката като личен лекар, поради което и моли за отмяна на НП изцяло или под евентуалност – за намаляване на размера на наложените наказания.

Административнонаказващият орган, надлежно призован, не се представлява. В съпроводителното писмо, с което е изпратена преписката се прави искане за потвърждаване на НП.

Съдът приема, че жалбата е подадена в рамките на седемдневния срок за обжалване по чл. 59, ал. 2 ЗАНН (в редакцията към датата на връчване на НП), като видно от разписката на л. 12 – НП е връчено на жалбоподателката на 12.11.2021 г., а жалбата е депозирана по пощата, с дата на клеймото – 19.11.2021 г.). Жалбата е подадена от легитимирано да обжалва лице срещу подлежащ на обжалване акт, поради което следва да се приеме, че е **процесуално допустима**. Разгледана по същество жалбата е **неоснователна**, като съдът, след като прецени доказателствата по делото и съобрази закона в контекста на правомощията си по съдебния контрол, намира за установено следното:

На 23.10.2021 г. вечерта, жалбоподателката се намира у дома си заедно със своя съпруг – св. *. И двамата били употребили алкохол – тя около една чаша вино, а той около една чаша узо. Понеже майката на св. * страдала от деменция и други съпътстващи заболявания той и брат му били монтирали в нейния апартамент камери, чрез които да наблюдават дали всичко с нея е наред. Около 22.30 часа св. * включил камерата и видял, че майка му е паднала в неестествена поза на пода до леглото си. Притеснил се, че е възможно да е получила сериозно и животозастрашаващо увреждане, поради което и решил незабавно да провери състоянието ѝ. Понеже сем. * и имали лош опит с ползване на услугите на Спешна помощ, а и защото обективно апартаментът на майката на свидетеля бил заключен, жалбоподателката и нейния съпруг решили да отидат на място и да видят какво се случва. За целта решили да използват автомобила на медицинската практика на жалбоподателката, защото той разполагал с медицинско оборудване, което биха могли да ползват в случай на нужда. Двамата потеглили, като автомобилът се управлявал от жалбоподателката Г.. Пристигнали до адреса на майката на св. *. Уверили се, че състоянието ѝ не представлява опасност за живота ѝ, след което ѝ помогнали да стане от земята, погрижили се за нея и я

сложили да си легне. След това решили да се приберат у дома си, по начина по който били дошли – посредством автомобиля на медицинската практика на жалбоподателката Г., управляван от самата нея. Около 23.17 часа на същия ден, в района на пл. Царица Йоана, до „Пощенска банка“, автомобилът на Г. бил спрял за рутинна проверка от патрул на Сектор „ПП“, в състава на който влизал и св. Д.К. - мл. автоконтрольор при Сектор „ПП“-Бургас. Полицейският служител проверил документите на Г., след което решил да я тества за употреба на алкохол с техническо средство – „Дрегер“ с фаб. № ARNA 0187, което отчело концентрация на алкохол от **0,89** промила в издишания въздух. На Г. бил издаден талон за медицинско изследване № 081291 (л. 14). Жалбоподателката отишла до МБАЛ-Бургас и в 00.34 часа на 24.10.2021 г. дала кръвна проба, за което бил съставен протокол (л. 16-17). В последствие пробата била изследвана в БНТЛ-Бургас, като видно от протокола от медицинското изследване – точната концентрация на алкохол била установена на **0,87** на хиляда.

Предвид отчетения резултат от техническото средство - св. К. съставил срещу жалбоподателката АУАН с бл. № 232499, в който квалифицирал горните факти като нарушение по чл. 5, ал. 3, т. 1 ЗДвП. Акът бил връчен на жалбоподателката, която го подписала, посочвайки че приема медикаменти.

В срока по чл. 44, ал. 1 ЗАНН допълнителни писмени възражения не били депозираны.

В последствие на 12.11.2021 г. въз основа на акта и на резултата от медицинското изследване на кръвната проба, било издадено и атакуваното НП, в което била пресъздадена фактическата обстановка, изложена в АУАН, с уточнението относно точното количество на алкохол в кръвта на водача, установено от изследването на кръвната проба. Административнонаказващият орган счел, че горните факти, нарушават разпоредбата на чл. 5, ал. 3, т. 1 ЗДвП, поради което и на основание чл. 174, ал. 1, т. 2 ЗДвП наложил на жалбоподателката административно наказание „Глоба“ в размер на 1000 лева и „Лишаване от право да се управлява МПС“ за срок от 12 месеца.

Горната фактическа обстановка се установява по безспорен начин от събраните по делото материали по АНП, както и от писмените и гласни доказателства, събрани в хода на съдебното производство, които съдът кредитира изцяло. От обстоятелствената част на акта за нарушение, който като съставен по надлежния ред представлява годно доказателствено средство, съобразно чл. 189, ал. 2 от ЗДвП за констатациите в него, се установява гореописаната фактическа обстановка. Като цяло жалбоподателката не оспорва, че на процесната дата е употребила алкохол; че на посоченото място е управлявала лекия автомобил; че ѝ е била извършена проверка с техническо средство, отчело концентрация на алкохол 0,89 на хиляда, както и че е дала кръвна проба, доказала концентрация от 0,87 на хиляда, но изтъква съображения, защо в конкретния случай деянието ѝ не следва да се квалифицира като нарушение по посочения текст.

Съдът въз основа на императивно вмененото му задължение за цялостна проверка на издаденото наказателно постановление относно законосъобразност и обоснованост, както и

относно справедливостта на наложеното административно наказание и предвид така установената фактическа обстановка, направи следните правни изводи:

Предвиденият в ЗАНН съдебен контрол върху издадените от административните органи наказателни постановления е за законосъобразност. От тази гледна точка съдът не е обвързан нито от твърденията на жалбоподателката, нито от фактическите констатации в акта или в наказателното постановление (арг. чл. 84 от ЗАНН във вр. с чл. 14, ал. 2 от НПК и **т. 7 от Постановление № 10 от 28.09.1973 г. на Пленума на ВС**), а е длъжен служебно да издири обективната истина и приложимия по делото закон.

В конкретния случай съдът счита, че наказателното постановление е издадено от компетентен орган – * – Началник група към Сектор „ПП” към ОДМВР-гр.Бургас, която към дата 12.11.2021 г. е бил оправомощена да издава НП, видно от приложената Заповед Рег. № 8121з-515/14.05.2018 г. на министъра на вътрешните работи. АУАН е съставен от компетентно (териториално и материално) лице – младши автоконтрольор, който безспорно е длъжностно лице на службите за контрол, предвидени в ЗДвП и който по силата на чл. 189, ал. 1 ЗДвП е компетентен да съставя АУАН за нарушения по ЗДвП. Административнонаказателното производство е образувано в срока по чл. 34 от ЗАНН, а наказателното постановление е било издадено в шестмесечния срок, като то е съобразено с нормата на чл. 57 от ЗАНН, а при издаването на административния акт е спазена разпоредбата на чл. 42 от ЗАНН. Противно на становището на жалбоподателката съдът счита, че вмененото ѝ във вина нарушение е индивидуализирано в степен, позволяваща ѝ да разбере в какво е „обвинена“ и срещу какво да се защитава. Деянието и неговите съставомерни признаци са описани достатъчно изчерпателно както в АУАН, така и в НП, поради което и не са допуснати съществени нарушения в тази връзка. Посочени са нарушените материалноправни норми, като наказанието за нарушението е индивидуализирано правилно. В случая не са налице формални предпоставки за отмяна на обжалваното НП, тъй като при реализиране на административнонаказателната отговорност на жалбоподателката не са допуснати съществени нарушения на процесуалните правила, водещи до порочност на административнонаказателното производство.

Като цяло основните възражения на жалбоподателката се съсредоточават около това, че е действала без вина и в условията на крайна необходимост по смисъла на чл. 8 ЗАНН, вр. с чл. 13 НК. Настоящият състав не споделя тези доводи по следните причини.

Съгласно чл. 7, ал. 1 ЗАНН - деянието, обявено за административно нарушение, е виновно, когато е извършено умишлено или непредпазливо, а съгласно ал. 2 на същия текст - непредпазливите деяния не се наказват само в изрично предвидените случаи. Съобразно чл. 11, ал. 2 и ал. 3 НК, към който чл. 11 от ЗАНН препраща, относно вината - деянието е умишлено, когато деецът е съзнавал общественотоопасния му характер, предвиждал е неговите общественотоопасни последици и е искал или допускателно настъпването на тези последици. Деянието е непредпазливо, когато деецът не е предвиждал настъпването на общественотоопасните последици, но е бил длъжен и е могъл да ги предвиди, или когато е предвиждал настъпването на тези последици, но е мислил да ги предотврати.

В конкретния случай няма спор, че жалбоподателката Г. е пълнолетна и вменяема – т.е. притежава необходимите житейски знания и опит, които да ѝ позволяват да осъзнава в необходимата степен свойството и значението на извършеното и да ръководи постъпките си. Видно от изявленията ѝ – тя много добре е знаела, че е пила алкохол, но въпреки това съвсем осъзнато е решила да управлява МПС, вероятно надявайки се, че концентрацията му в организма ѝ е под 0.5 на хиляда. Повече от очевидно е и че в случая нейната субективна увереност е била обективна необоснована, поради което и за настоящият състав не остава никакво съмнение, че се касае за виновно извършено деяние. Следва да се отбележи също така, че управлението на автомобила е установено в момент, в който вече Г. се е уверила, че състоянието на свекърва ѝ е добро и вече се е прибираща към дома си – т.е. не може да се говори за спешност, стрес и т.н., които да са ѝ повлияли при взимане на решението за шофиране, поне що се касае за маршрута от дома на свекърва ѝ към собственото ѝ жилище. Следва да се има предвид и че жалбоподателката е лекар по образование – т.е. най-добре от всички е запозната с характеристиките на лекарствата, които приема, поради което и може да вземе най-правилното и информирано решение относно управлението на автомобил след тяхната употреба, а не да се базира на недооценка на обстоятелствата.

По отношение на възражението за наличие на крайна необходимост съдът следва да посочи следното.

За да се намира деецът в положението на крайна необходимост се изисква като съществен реквизит да съществува непосредствена опасност, която той не е могъл да избегне по друг начин, освен като наруши друго защитено от закона благо или интерес при условие причинените вреди от деянието да са по-маловажни от тези, които са щели да бъдат предотвратени. Визираната в чл. 13, ал. 1 НК опасност е конкретно фактическо положение, дължащо се на стихийни или обществени бедствия /наводнение, пожар, буря, транспортна катастрофа/; на физиологични и производствени нужди; на внезапни болестни състояния и злополуки; на нападения от страна на хора и животни; и на други причини с оглед многообразието на житейските ситуации, поднасяни от ежедневието и социално-икономическите условия на живот, при които се създава висока степен на вероятност за предстоящо, близко по време засягане на правно защитени интереси (Решение № 305 от 22.06.2009 г. на ВКС по н. д. № 302/2009 г., III н. о., НК). Крайната необходимост съществува до тогава, докато е налице и непосредствената опасност /или в редки случаи – до преодоляване на последиците от нея/. Щом вече не е налице непосредствена опасност – не може да се говори и за крайна необходимост.

В конкретния случай, макар и с големи условности, може да се приеме, че към момента, в който жалбоподателката се е качила да управлява автомобила от собствения си дом, до дома на свекърва ѝ – е имало наличие на факти, които могат да се интерпретират като непосредствена опасност за здравето на възрастната жена – тежко здравословно състояние, паднала в неестествена поза и т.н. Спорно е доколко тази опасност не е могла да бъде избегната по друг начин, освен като Г. наруши друго защитено от закона благо (да управлява пила), но дори да се приеме, че това е така – то при всички положения след

пристигането на сем. *и в дома на болната жена и след като те са се уверили, че състоянието ѝ не е спешно – то и въпросната опасност вече обективно не е съществувала. От този момент не е имало никаква спешна (крайна) нужда Г. да продължава да шофира, след като е знаела, че е употребила алкохол, доколкото това шофиране вече не е било продиктувано от непосредствена опасност, а единствено от желание за бързо и комфортно прибиране у дома, което обаче излиза извън пределите на крайната необходимост. Не е имало никаква пречка сем. *и да се приберат с такси, пеша или по друг начин, щом и двамата са били употребили алкохол и щом вече не е имало никаква спешност, налагаща непременно използването на автомобила. Жалбоподателката обаче е предпочела да управлява автомобил, което с оглед горните факти няма как да се квалифицира като управление при крайна необходимост, а от там и възраженията ѝ в обратна посока не се споделят от съда.

По същество, съдът следва да посочи следното:

Съгласно чл. 5, ал. 3, т. 1 от ЗДвП - на водача на пътно превозно средство е забранено да управлява ППС с концентрация на алкохол в кръвта над 0,5 на хиляда и/или след употреба на наркотични вещества или техни аналози. Според приложената санкционна норма на чл. 174, ал. 1, т. 2 от същия закон - наказва се с „Лишаване от право да управлява моторно превозно средство“, който управлява моторно превозно средство с концентрация на алкохол в кръвта, установена с медицинско и химическо изследване и/или с техническо средство, определящо концентрацията на алкохол в кръвта чрез измерването му в издишвания въздух над 0,8 на хиляда до 1,2 на хиляда включително – за срок от 12 месеца и „Глоба“ от 1000 лв. В конкретния случай, както вече стана дума – безспорно се установява, че на процесната дата Г. е управлявала МПС, както и че медицинското изследване е доказало концентрация на алкохол **0,87** на хиляда, поради което и тя безспорно е извършила административно нарушение по ЗДвП. Тук е мястото да се посочи, че съставът на нарушението е изцяло и напълно е очертан в разпоредбата на чл. 174, ал. 1 от ЗДвП и в този ред на мисли, дори да не беше посочена нормата на чл. 5, ал. 3, т. 1 от ЗДвП, това не би било основание да се приеме, че липсва посочване на нарушена норма, защото за разлика от преобладаващия брой случаи, където съставът на административното нарушение включва поне две законови разпоредби – нарушена и санкционна, в този случай съставът е описан само в една разпоредба по подобие на съставите на престъпление, регламентирани в НК. Това, че актосъставителят и АНО са цитирали и нормата на чл. 5, ал. 3, т. 1 от ЗДвП, по-никакъв начин не е нарушило възможността на жалбоподателката да разбере в какво се „обвинява“, доколкото въпросната разпоредба въвежда общата забрана, че водачът не трябва да управлява МПС с концентрация на алкохол над 0,5 на хиляда. В конкретния случай процесната концентрация на алкохол, установена с изследването е **0,87** промила, което при всички случаи означава, че водачът е управлявал МПС с концентрация над 0,5 на хиляда. С оглед горното съдът счита, че при описване на съставомерните признаци на нарушението и посочване на нарушените материално-правни норми АНО не е допуснал нарушение, което да е засегнало правото на нарушителката да разбере в какво се „обвинява“ и да организира защитата си. Изрично в този смисъл е и практиката на касационната инстанция по

аналогични казуси, като например – **Решение № 912/11.05.2018г. по к.н.а.х.д. № 480/2018г. на АдмС-Бургас.**

Предвид всичко горепосочено, съдът счита, че извършеното деяние правилно е квалифицирано като административно нарушение, като на основание чл. 174, ал. 1, т. 2 от ЗДвП законосъобразно е наложено наказание „Лишаване от право да управлява моторно превозно средство” за срок от 12 месеца и „Глоба” в размер на 1000 лв. Видно от санкционната норма двете наказания са определени в предвидения от законодателя размер, който е фиксиран и не може да се изменя (още с т. 1 на ППВС № 10 от 28.IX.1973 г. е отречена възможността в производството по обжалване на НП да намери приложение разпоредбата на чл. 55 НК, поради което нито за АНО, нито за съда съществува възможност за определяне на наказание под минимално предвидения в закона размер, както под евентуалност се пледира от жалбоподателката).

В заключение – конкретно нарушение, за което Г. е била санкционирана не е маловажно и за него не е приложима разпоредбата на чл. 28 ЗАНН. Маловажни са нарушенията, които разкриват по-ниска степен на обществена опасност в сравнение с типичния случай и се отличават помежду си по "наличието на очевидност, несъмненост на маловажността на извършеното нарушение". В случая конкретното деяние не се отличава драстично от обичайните нарушения от този вид, поради което и приложението на чл. 28 ЗАНН в конкретния случай би било незаконосъобразно. Вярно е, че жалбоподателката може да се окачестви като дисциплиниран водач (от приложената на л. 23 справка се установява, че досега тя е била санкционирана само с два фиша за нарушения по ЗДвП), както и че е оказала пълно съдействие на контролните органи и изразява искрено съжаление за деянието си. Това обаче са все обстоятелства, които биха могли да се вземат предвид при индивидуализацията на наказанието, но не са в състояние да доведат до цялостно отпадане на отговорността ѝ. Отделно от това нарушенията свързани с управление на МПС след употреба на алкохол/наркотични вещества зачестиха, което доведе до широк обществен отзвук, закономерно завишаващ обществената опасност на извършеното.

Доводите, свързани с потенциални затруднения на жалбоподателката във връзка най-вече с наказанието „Лишаване от право“ са неотносими. Всяко едно наказание по дефиниция е свързано с възникване на неблагоприятни последици за своя адресат, в което именно се корени и възпиращия ефект на административнонаказателната репресия, но това не е основание за неналагането му, а следва да се съобразява от гражданите при избор на поведение и при взимане на решение дали да извършват административно нарушения или не.

Предвид всичко горепосочено, съдът счита, че законосъобразно е била ангажирана административнонаказателната отговорност на жалбоподателката, като наложеното ѝ наказание е правилно и законосъобразно индивидуализирано, поради което и атакуваното наказателно постановление следва да се потвърди изцяло.

Към момента е настъпила законодателна промяна и в разпоредбата на чл. 63, ал. 3 ЗАНН (нова - ДВ, бр. 94 от 2019 г.), съгласно която - в производството по обжалване на НП въззивният съд може да присъжда разноси на страните. Уредбата препраща към чл. 143

АПК, който пък от своя страна препраща към чл. 77 и чл. 81 ГПК, регламентиращи, че съдът дължи произнася по възлагане на разноските, само ако съответната страна е направила искане за присъждането им. В конкретния случай, с оглед изхода на правния спор разноси се дължат в полза на АНО, който обаче не е поискал присъждането им, поради което и съдът няма как служебно да се произнесе по възлагането им.

Така мотивиран, на основание чл. 63, ал. 2, т. 5 ЗАНН, Бургаският районен съд

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА Наказателно постановление № 20-0769-004557/12.11.2021 г., издадено от началник група към Сектор „ПП” на ОДМВР-гр.Бургас, с което за нарушение по чл. 5, ал. 3, т. 1 ЗДвП, на основание чл. 174, ал. 1, т. 2 ЗДвП на В. ЛЮБ. Г. с ЕГН: ***** е наложено административно наказание „Глоба” в размер на 1000 лева и „Лишаване от право да се управлява МПС” за срок от 12 месеца.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване с касационна жалба пред Административен съд – гр. Бургас в 14 - дневен срок от съобщаването му на страните.

ПРЕПИС от решението да се изпрати на страните на посочените по делото адреси, като по отношение на АНО това да се стори както на Сектор „ПП” към ОДМВР – Бургас и ЗАДЪЛЖИТЕЛНО с ОТДЕЛНО съобщение на Началник група в Сектор „ПП” към ОДМВР-Бургас (с оглед измененията в ЗАНН относно процесуалната легитимация на АНО).

Съдия при Районен съд – Бургас: _____